Ч. 22. Пятниця 11 лютого (29 січня) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Ґавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Вибори у Фінляндиї. — Положене на Балканї.

Від кількох вже днів переводять ся тепер вибори в Фінляндиї. Се вже четверта кампания від 1907 року, в котрім переведено вибори до фінляндского сойму на основі загального права голосованя. Замість раз на три роки, як то постановляє закон, вибирають Фінляндцї своїх послів частїйше як що року, та видають значні суми на виборчу аґітацию і орґанізацию виборів взагалі. Кошти одної виборчої кампанії в грошах, то є видатки краєвого правительства і партий виносять до 300.000 рублів, що є справді значним тягаром. Сума зужитої при тім енерґії і часу очевидно не дасть ся обчислити, але становить також поважну позицию в економічнім житю краю. В той спосіб хоче царске правительство знеохотити широкі круги населеня Фінляндиї до участи в політичнім житю і ослабити повагу фінляндскої репрезентациї, щоби відтак тим лекше зломити конституцию тої країни. Однак населенє Фінляндиї до тої степени осьвідомлене, що не тільки не знеохочує ся до політичного житя, але в міру що-раз більшого нахабства російского уряду вибирає щораз більше опозицийних послів. Вправдї в марті 1907 р. взяло участь у виборах 899.347 осіб (72 проц. всїх, що мали право голосу), а в 1908 р. 817.337 (65 проц.), але при таких великих змінах, як реформа виборчого права, треба уважати нормальною лише фреквенцию при других виборах, коли чар новости і неможливих до здійстненя надій перестає володіти масами. А коли станемо на такім становищи, то побачимо, що фреквенциї фінляндских виборців штучки царского правительства не ослабили, бо вже в 1909 р. піднесла ся она до числа 847.244. Зростає також опозицийний настрій населеня: протягом 3 літ партия старофінів (фінляндскі угодовцї) утратила 11 мандатів і 44.000 голосів, котрі перейшли на сторону опозициї. Старофінська і шведска партия видали відозву до женщин, котра зачинає ся словами: „Женщини старофіньскої партиї! сповніть свій обовязок!" А дальше говорить ся в ній: „Отримавши право голосованя, стали женщини розпоряджати відразу більшостию голосів, однак они не використали вповні свого права. Напр. в 1908 р. мали они 60.000 голосів більше як мужчини, але коли з мужчин-виборців стануло до виборчої урни 69 прц., то з женщин тілько 60 прц." Відозва взиває, щоби сим разом женщини віддали довг, який винні власній вітчинї.

Теперішні вибори відбувають ся під знаком відозви нїмецких професорів і під гаслом утриманя загроженої самостійности Фінляндиї. Найвизначнїйші патріоти Фінляндиї поставили свої кандидатури, а „Реч" і „Біржевия Ведомості" доносять, що всї они перейдуть — такий запал панує в цілім краю. На листах і відозвах кандидатів уміщені характеристичні девізи: „Всьо для вітчини", „Не дамо рушити наших основних законів!"

Льондоньска „Times" доносить, що в Атинах був зразу намір скликати репрезентантів з всїх сторін Гелляди як в р. 1864, але правительство під пресиєю ситуациї прирекло турецкому урядови, що конституанта не займе ся справами загалу Греків, тілько переведе ревізию конституциї виключно грецкої держави. А знов „Berliner Tageblatt" доносить, що европейскі держави рішили ся недопустити до вибору кретеньских делеґатів на зізд в Атинах. Рівночасно доносять з Берлина, що турецкий войсковий аташе Енвербей, запитаний, які його погляди на балканьску кризу, відповів, що нема й бесїди про турецко-болгарску війну, бо Болгария властиво нічого не домагає ся, а Туреччина нічого їй не може дати. Спір що до покараня банд уже полагоджений. Що до Крети, то Туреччина готова дати їй як най-

Падур-Баґат.

З анґлїйского — Р. Кіплїнґа.

Жив в Індиї чоловік, що був першим міністром в одній напів вільній з тубольчих держав на північнім заході. Він був браман такої великої чистої касти, то слово „каста" для него вже майже не мало значіня. Батько єго був значним урядником в ріжнороднім натовпі придворних старосьвітского двора индийского. Коли Падур Дас виріс, він зрозумів, що старий устрій зміняє ся і можна поступити наперед, маючи тілько добрі відносини до Анґлїйців і слїдкуючи за ними в тім, що они уважали добрим. Але урядник того краю мусів крім того дбати про ласку свого пана, а се не легке діло. Одначе спокійний, мовчаливий молодий браман, що одержав добре анґлїйске вихованє в Бомбейскім унїверситетї, переміг усї трудности і підіймаючись все вище і вище, ступінь за ступенем, дійшов до званя міністра міністрів, то значить став властиво могутнїйшим від свого владики Магараджі.

Коли умер старий цар, що глядів підозріло на Анґлїйців з їх желїзницями і телеґрафами, Падур Дас став довірочною особою єго молодого наслїдника, вихованого Анґлїйцями, і они разом заводили школи для дівчат, будували дороги, лїчницї для убогих, удержували хлїборобскі вистави, що року друкували сину книжку про „Моральний і матеріяльний посгуп краю"; міністерство заграничних справ в Льондонї і индийский уряд були дуже задоволені тим, але Падур Дас у всїх тих справах робив так, аби честь всякого почину належала до єго пана.

Дуже не богато тубольчих держав приймають без обмеженя анґлїйскі повини, бо не розуміють, як то добре розумів Падур Дас, що що добре для Анґлїйців, буває подвійно лїпшим для Азията. Міністер міністрів став тепер приятелем віце-королїв і ґубернаторів і віцеґубернаторів і місіонерів-лїкарів і простих місіонерів і анґлїйских офіцірів, що приїздили на польованє до єго володарства і того натовпу туристів, що без кінця вздовж і поперек спували ся по Індиї, коли там стає холоднїйше, научаючи всїх, як треба вести справи.

В вільний час Падур Дас засновував після анґлїйских взірців стипендиї для студентів-медиків і для техніків і писав листи до головної, що тиждневої анґлїйскої часописи „Піонїр", де виясньовав заходи і заміри свого пана.

Нарештї він пробував в Анґлїї і мусів вернувши до дому, запечатати великі гроші жерцям, бо навіть і браман чистої такої касти, з якої був Падур Дас, утратив касту, переплививши через океан.

В Льондонї він бачив ся і розмовляв з усїми визначними людьми, котрих імена гремілп по цілім сьвітї, бачив богато і говорив мало. Унїверситети дали єму почестні ученї степенї і він одягнений у фрак з білою краваткою, говорив промови і розмовляв про индийскі соціяльні справи з дамами на обідах. І цілий Льондон говорив: „То найчарівнїйша людина зі всїх, з якими нам доводило ся обідати з того часу, як видумали обіди".

Коли він вернув ся до Індиї, чекала єго там слава: сам віцекороль приїхав до Магараджі і зложив Падур Дасови знаки Великого хреста Индийскої Зьвізди — брилянти, стяжки, емалії. І в тім саме часї, як гуркотїли гармати, Падур Дас був іменований командантом ордера индийскої імперії і звав ся від того часу: „сер Падур Дас, командант ордера индийскої імперії".

В вечер, в великім наметї віцекороля був обід, і сер Падур Дас, вложивши на себе ознаки ордера, які тілько що дістав, відповідав на тоасти за здоровлє свого державця промовою, що лїпшої не сказав би і Анґлїєць.

За місяць, коли в столици знов настав спокійний час спеки, сер Падур Дас зробив учинок, який ніколи не прийшов би в голову Анґлїйцеви; він умер для сьвіта. Ознаки ордера индийскої імперії, украшені алмазами, він звернув индийскому урядови, і новий міністер приняв в свої руки керму уряду і в канцелярнях почалась зміна урядників. Жерцї знали, що стало ся і нарід догадував ся; але Індия — одинока в сьвітї країна, де людина може зробити все, що уважає для себе лїпшим і ніхто не спитає ся єї, з якої причини она се зробила. Тому то ніхто і не бачив нічого дивного в тім, що міністер сер Падур Дас, командант ордера индийскої імперії, покинув свою посаду, покинув царскі палати, зрік ся власти і пішов в жовтій одежі з мискою анахорета.

дальше ідучу автономію і позволити на все, кромі прилученя Крети до Греції. ...

Мимо всего турецке правительство не перестає бути осторожним і дальше приспішує свої военні приготованя. Єго переговори з фабрикою в Ельбліні що до закупна чотирох турбінових контрторпедовців заосмотрених поспішними арматами 150 мм. калїбру — вже кінчать ся, позавчера відбуло ся знов засїданє военної ради під проводом Шефкета-паші, а турецка ескадра, зложена з трех кораблїв і кількох торпедовців, має невдовзї опустити море Мармара і удати ся на Еґейске море.

Новинки.

Львів, дня 10 лютого 1910.

— Іменованя і перенесеня. Краєва Рада шкільна іменувала заступника учителя в ґімназії в Бережанах Андр. Сабата, дійстним учителем в ґімн. ім. Франц Йосифа I, а заступниками учителїв: дра Як. Бравера в II. ґімн. польскій в Тернополи, Даниїла Горовіца в II ґімн. польскій в Станиславові, Зиґм. Тавбеса в VIII ґімн. у Львові і Озию Ляндого в ґімн. в Бережанах; — перенесла заступників учителїв: Евг. Глушкевича з руської ґімназиї в Коломиї до руск. ґімн. в Станиславові і Ів. Борусовского з ґім. ім. Франц Йосифа I в Тернополи до ґімн. в Бережанах.

— Реґуляция ріки Сукелї. Для проектованої реґуляциї ріки Сукелї від кільом. 5·814 до кільом. 1·075 відбудуть ся водно-правні доходженя разом з розправою вивласнюючою в громадах Дїдушиці Великі і Соколів дня 28 лютого 1910 і розпічнуть ся о 10 перед полуднем обходини маючого реґуловати ся простору. Комісия збере ся в Соколові при мості повітової дороги Соколів-Стрий. Виказ ґрунтів, котрі мають бути вивласнені разом з плянами, буде виложений в урядї громадскім в Дїдушицях Великих і в канцеляриї обшару двірского в Дїдушицях Великих і Соколові, а проект в старостві в Стрию почавши від дня 14 лютого 1910 через 14 днїв до перегляду загалу. Закиди против проекту або вивласненя можна вносити через згаданих 14 днїв на руки староства в Стрию або при комісиї на місци: пізнїйші не будуть узгляднені.

— Популярно-наукові виклади в Перемишли. Товариство наукових викладів ім. П. Могили уряджує в Перемишли отсї популярні виклади: дня 12 лютого (субота) — др. Іляріон Сьвєнціцкий: Поет і суспільність; 20 і 27 лютого — проф. Лев Редкевич: Барвні фотоґрафії. — Винахід братів Люмієрів (з демонстрациями); 6 марта — проф. Іван Франчук: Драматична творчість Карпенка-Карого; 13 і 20 марта — проф. Теодор Коростіль: Про Ібзена. Виклади відбувати-муть ся в салі „Народного Дому". — Початок о годинї 4·30 по полудни. Вступ: крісло 20 с, партер 10 с.

— Репертуар руского театру в Станиславові. (Саля тов. ім. Монюшка. Початок о год. 7½ вечером). Білети продає раньше на всї тоті вистави „Народна Торговля", а в день представленя від год. 6 вечером каса театру.

В пятницю дня 11 лютого с. р. представлене популярне, по знижених до половини цїнах, „Жидівка вихрестка", народний образ в 5 діях Тогобочного.

В суботу, дня 12 с. м., відновлене „Дай серцю волю, заведе в неволю", народ. образ зі співами і танцями в 5 діях Старицкого.

В недїлю дня 13 с. м. „Маруся Богуславка", історичні картини зі співами і танцями в 5 діях М. Кропивницкого.

— Проґулька театру Сокола до Перемишля. В суботу 12 с. м. виїде театр „Сокола" до Перемишля і відограє в салі „Народного Дому" „Безталанну" народну драму зі сьпівами і танцями в 5 діях Ів. Тобилевича. Початок точно о год. пів до 8-ої вечер. В антрактах музика військова 77 пп. Білети продає „Народний Базар".

В недїлю 13 с. м. в салі Тов. ґім. „Сокіл" у Львові — на загальне жадане публики — Безталанна". Початок точно о год. 7 вечер. В антрактах почтова музика.

— З тов-а „Сільский Господар". В Сокали відбудуть ся перші загальні збори філії товариства „Сільский Господар" дня 17 с. м. о год. 2 пополудни в салї „Народного Дому". Реферат виголосить посол о. Онишкевич. Просимо о численну участь. — В Боську сяніцкого пов. відбули ся д. 1 лютого с. р. перші загальні збори філії „Сільского Господаря" на повіт сяніцкий. На збори крім інтеліґентів зі Сянока і місцевих селян прибхало множество людий з сусїдних сіл, найбільше з Одреховоï. П. Михайло Гавдяк, учитель з Сянока, пояснив цїль „Сільского Господаря" і заохочував селян до громадного вписуваня в члени. Вписало ся 164 членів селян і 10 з інтеліґенциї і сьвященників. До видїлу вибрали збори: о. Виковича, пароха з Вільховець, Теодозия Будзиновского, субст. нотаріяльного в Сяноці, Мих. Гавдяка, учителя в Сяноцї, Василя Сїдельника з Розпутя і М. Воробля, селянина з Одреховоï, що укінчив рільничий курс в Милованю. Заступниками видїлових вибрано Копистиньского, селянина з Боська і Крайника, селянина з Добри шляхоцкої.

— Отроєнє сьвященика при службі Божій. З Риму доносять про таку подію: В парохіяльній церкві в Віллафранка правив звичайно що дня Службу Божу сьвященик о. Цамберіні. Дня 7 с.м. заступав єго случайно сьвященик Росіпіолї. Коли той підчас Служби Божої поблагословивши сьвяті дари спожив сьв. Тайну і попив вином з чаші, впав нежнвий перед престолом. До сьвятих дарів домішав хтось отруї. Загально припускають, що отруя була призначена для о. Цамберінія, котрий яко проводир клерикальної партиї грав визначну ролю. Злочину того допустили ся, як загально здогадують ся 3 мінїстранти, що служили до Служби Божої і їх арештовано.

— Зиски і страти на біржи в Ню-Йорку. На біржи в Ню-Йорку виграв перед кількома днями бідний урядник банковий за кілька годин більше як мілїон долярів. Се не новина. Померший перед кількома місяцями король зелїзниць Геррімен заробив був одного разу на спекуляциї бавовною до вісїм мінут десять мілїонів, а другий спекулянт Теодор Прайс заробив за пять мінут два мілїони. На бавовняній біржи заробив перед кількома тиждпями Йосиф Ідлї в часї від сьнідання до обіду два мілїони, а якась панна, котра в однім з банків писала на машинї і в той спосіб довідувала ся від свого шефа, як стоять цїнні папери, виграла за годину 250.000 корон і перестала писати в банку.

Але побіч тих величезних зисків бувають і величезні страти. Звістний спекулянт збіжевий Йосиф Ляйтер, стратив впаслїдок спадку збіжа в однїй годині вісїм мілїонів, а спадок акций зелїзничих на нюйоркскій біржи за одно передполуднє зазначує такі страти, що она виносила звиш 45 мілїонів.

— Добрий інтерес на українськім євангелию готова зробити московска синодальна друкарня. Як доносить київска „Рада", видала згадана друкарня українського єванґелия в послїдних трох роках: в липни 1906 надруковано єванґелия сьв. Матвія 5.000 примірників, в вересни 10.000, в падолисті 20.000 примірників; року 1907 в лютім 20.000, в цьвітни 40.000, в маю надруковано 20.000 примірників єванґелия сьв. Марка, в серпни довелось додрукувати тогож єванґелиста ще 10.000 примірників а в жовтни ще 12.000 примірників єванґелиста сьв. Марка та 12.000 примірн. єванґелиста сьв. Матвія; у вересни 1909 р. надруковано 10.000 примірн. єванґелиста сьв. Луки. Протягом трох не повних років синодальна друкарня мусїла випустити аж десять видань єванґелия — разом 129.000 примірників. Нехай тепер ті, що заперечують, нїби наш народ цурає ся своєї рідної української мови, і не розуміє писаних нею книжок, звернуть увагу на сї німі, але й дуже красномовні числа. Бож з певностию можна сказати, що сї 129.000 примірників українського єванґелия розійшли ся

Він був, як наказує давний закон, двайцять років учеником, двайцять років борцем — хоч нїколи не виймав меча — і двайцять років головою родини. Він уживав богацтва і власти на то, що уважав за добре; він приймав пошану, коли она сама ішла до него; він бачив людий і міста — і дома і на чужинї і люди і міста обсипали его пошаною. Тепер він покидав то всьо, як чоловік кидає одежу, котра єму більше не потрібна.

Коли він вийшов з міских воріт у сахайковій шкірі на плечах, з костуром анахорета під пахою з мискою в руці, сам босий, з спущеними до долу очима, за єго плечима загуркотїли вистріли, витаючі єго щасливого наслїдника. Падур Дас кивнув головою. Цїле то житє було скінчене, і він не згадував про него нї з задоволенєм, нї без задоволеня так, як у памяти чоловіка мигне якийсь неясний сонний привид. Тепер він був бездомний, приблуда, жебрак, що годує ся тим, що подадуть ближні, і доки в Індиї лишить ся хоч один кусничок хлїба, нї жрець, нї жебрак не будуть голодні. Нїколи в житю він не їв мяса і їв майже риби. Пять фунтів штерлїнґів вистарчило би на всї єго потреби, на їджене на кождий з тих років, коли він мав мілїони. Вже в той час, як він був „львом" льондоньских сальонів, перед очима єго носилось виднє тиші і спокою — довга біла, вкрита порохом індийска дорога, на якій скрізь були видні слїди босих ніг, безперестанний, тихий рух людского натовпу і острий запах диму, що піднимає ся смужкою між деревами коло дороги, коли подорожні смерком сїдають вечеряти.

Тепер настав час сповнити то видїнє; мінїстер зробив потрібні до того кроки, і за три дни лекше було би найти хвилю, що покотила ся до океану, нїж найти Падур Даса серед величезного, мілїонового індийского натовпу, що раз у раз бродить, сходить ся і розходить ся.

На ніч він розстелював серничу шкіру там, де єго захоплював сумерк — деколи в придорожній оселї анахорета, деколи коло якогось храма, де йоґіни, брати великої родини індийских сьвятих, приймали его як люди, що знають добре цїну касти; деколи коло індийского сельця, де до него прокрадались дїти з їдою, наготовленою їх матерями; деколи по горах серед пасовиск, де полумінь єго огнища будила сонних верблюдів. Падур Дас, або як єго тепер називали, Падур Баґат, було байдуже де почувати. Земля, люди, їжа — для него то всьо байдуже. Але несьвідомо єго тягло на північ і на схід; з одного місця на друге він ішов все вперед і нарештї побачив з далека вершки великої Гімалаї.

Тут Падур Баґат усьміхнув ся: він згадав, що мати єго була раджпудска брагманка з гір і все пудилась за рідними снїгами. А кажуть, що одна капля крови гірска в людині притягне єї нарешті туди, назад у гори.

„Там" — сказав собі Баґат, підоймаючись на перші гірскі відноги, що зарослї густими кактусами. — „Там я задержу ся і буду шукати знаня". І сьвіжий вітер з Гімалаї обвіяв єму лице, коли він ішов по дорозї в Сімло (лїтна резиденция віце-короля).

Остатний раз він був тут оточений блискучими придворними їздцями в гостях у найлїпшого і найчемнїйшого з віце-королїв. І цїлу годину они балакали про спільних льондоньских приятелїв; про то, як дїйстно думає індийский нарід про кермованє краєм.

Тепер Падур Дас не завитав нї до кого, а стояв, сперши ся на кратки на ґанку, звідки був чудовний вид на долину, на сорок миль далеко, доки місцевий полїцай музулман не сказав єму, що він перешкаджає прохожим. Падур Дас з пошаною похилив ся перед заступником закона, бо знав цїну закона і сам ішов шукати собі свого закона.

Він ішов далї і спав сю ніч в пустцї в Чота-Сімлї, що здає ся вже мов би краєм землї. Але для него тілько тут починали ся єго правдиві мандрівки. Він пішов по дорозї через Гімалаї до Тибету, де маленька стежечка, широка на десять стіп, спускала ся у теплі, вогкі, закриті з усіх боків долини, то знов вила ся по оголенім, тілько травою оброслім узгірю, де сонце пече, як через запальне скло. Часами она ходила в вогкі, темні ліси, де напороти обвивають дерева від пня до верішка і де бажант кличе криком свою самицю!

(Дальше буде).

переважно серед селяньства, а не серед українскої інтеліґенциї.

— **Як можна стати професором.** Що добрий гумор або примха якогось володітеля значить иноді більше як довголітна наука, іспити і заслуга, се звістно загально з тих небилиць, які розповідають про Наполеона, цісаря Иосифа, або й російского царя Николая І. До тих небилиць прилучає ся тепер нова, яку розповідають німецкі ґазети про цісаря Вільгельма, котрий сими днями зробив професора з орґаніста. Справа так мала ся:

При протестантскій церкві виставленій в память цісаря Вільгельма в Берлині єсть орґаністом якийсь п. Вальтер Фішер, незлий музик, котрий знає ся особливо на церковній музиці. На кілька днів перед цісарскими іменинами дня 10 м. м. одержав Фішер телефонічне повідомлене, що цісар Вільгельм в супроводі румуньского наслідника престола і его жени приїде до згаданої церкви оглянути тамошні великі орґани. Фішер ледви мав на стілько часу, що міг відповідно до принятя убрати ся, як вже й заїхали достойні гості самоїздом перед церкву. — Ми вас не будемо довго задержувати — сказав цісар до Фішера. Орґаніст заграв тоді кілька пісень на орґанах, грав і народні пісні тай композициї деяких музиків, аж наконець цісар став лагодити ся до відходу а ще перед тим сказав до Фішера, подаючи єму руку: „Прийміть мою щиру подяку за велику приятність, яку ви нам зробили, пане професор". Орґаніст вчувши несподівано такий титул, очевидно зрадів та й зараз скористав з того. — Звиніть, Ваше Величество — відозвав ся він — що і я зложу Вашому Величеству також мою найнизшу подяку за так велике відзначенє. — Яке відзначенє, пане професор? — Ваше Величество титулують мене заєдно професором, хоч... — Ах, то добре — перебив єму цісар і засьміяв ся та вдарив ся рукою по чолі — який з мене забудько! То ви ще зовсім не професор? Ну, чого нема, то може бути. Що я сказав, то сказав. Бувайте здорові, пане професор! На другий день проворний орґаніст одержав патент на професора музики. І так обі сторони були мабуть вдоволені: цісар, що пустим титулом міг показати свою ласку, і орґаніст нараз ні з сего ні з того став професором.

Телеґрами.

Петербург 10 лютого. Прибув тут ческий делеґат на славяньский з'їзд др. Крамарж. Наради розпічнуть ся з хвилею приїзду пос. Дмовского. О скілько зачувати, на нараді тій будуть розважати справу польско-російских відносин, чому противлять ся тутешні російскі діячі, котрі воліли би, щоби ту справу зовсім викинено із славяньского з'їзду в Софії.

Міне 10 лютого. Конґрес социялістів ухвалив резолюцию, в котрій взиває социялістичних послів, щоби виступали против нової програми фльотової, котра накладає на людність нові тягари в сумі 1300 міліонів франків. Дальше взиває резолюция репрезентантів праці, щоби на найблизшім межинароднім конґресі социялістичнім в Копенгазі всі старали ся, аби всюди з цілою рішучостию виступовано против мілітаризму. Наконець домагає ся резолюция реформи загального права голосованя через заведенє скрутинії після листи.

Петербург 10 лютого. „Нов. Время" помістило передну статю, в котрій доказує, що зближенє межи Росиєю а Австро-Угорщиною було би дуже пожадане, однак Австро-Угорщина повинна ділом, а не лиш словами дати доказ доброї волї. Ґазета та доказує дальше що Австро-Угорщина і Німеччина повинні числити на заанґажоване інтересів Росиї на далекім Сході, бо анґлійско-япаньский союз забезпечує Росию достаточно перед аґресивними плянами япаньских шовіністів.

Солунь 10 лютого. Комісия переводяча слїдство против осіб арештованих в Кара Ферія, впала на слїд широко розгалуженого заговору албаньского, котрий мав на цїли також увільненє екс-султана Абдул-Гаміда. Арештовані будуть поставлені перед суд военний.

Курс львівский.

Дня 9-го лютого 1909.	Платять К с	Жадають К с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	682 —	692·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	415·—	425·—
Зелїв. Львів-Чернів.-Ясн	554·—	561·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	450·—	500·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов.	109·70	110.40
Банку гіпотечного $4^1/_2$ прц.	99·10	99·80
$4^1/_2\%$ листи заст. Банку краев.	100·—	100·70
4% листи застав. Банку краев.	94·—	94·70
Листи застав. Тов. кред. 4 прц.	96·—	—·—
" " 4% льос в $41^1/_2$ літ.	96·—	—·—
" " 4% льос. в 56 літ.	93·40	94·10
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	97·60	98·30
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
" " " " $4^1/_2\%$	99·70	100·40
Зелїз. льокаль. " 4% по 200 К.	93·20	93·90
Позичка краев. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
" " 4% по 200 К.	93·80	94·50
" м. Львова 4% по 200 К.	93·—	93·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	112.—	122·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский)	64·25	68·25
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	37·90	41·90
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	70·—	76·—
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	26·60	30·60
Йошіф 4 К (Курс віденьский)	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цісарский	11·36	11·40
Рубель паперовий	2·53	2·56
100 марок німецких	17·80	11 8·72
Доляр американьский	4·80	5·—

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **$2^{\underline{30}}$**, 5·50, 7·25, **$8^{\underline{55}}$**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **$8^{\underline{40}}$**, $9^{\underline{50}}$.

*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, **$2^{\underline{15}}$**, 5·40, $10·\underline{30}$.

З Черновець: **$12^{\underline{20}}$**, $5^{\underline{45}}$*), 8·05, 10·20*), **$2^{\underline{05}}$**, 5·53, **$6^{\underline{40}}$**, $9^{\underline{30}}$.

*) Із Станиславова, *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, $11^{\underline{00}}$.

З Самбора: 8, 9·57, 2, $9^{\underline{00}}$.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50

З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче":

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 6·15, 10^{12}.

З Підгаєць: 10·54, 7·26*), $9·\underline{44}$, $6·\underline{29}$*), $11·\underline{55}$*)

*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків":

З Підгаєць: 10·38, 7·10*) $9·\underline{28}$, 6·13*), $11·\underline{39}$*)

*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:

що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 8·15, $8^{\underline{20}}$.

" $^1/_6$ до $^{30}/_9$ 3·27, $9^{\underline{35}}$.

" $^2/_7$ до $^{30}/_9$ 5·30.

в неділї і р. к. сьвята: від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ 3·27, $9^{\underline{35}}$.

З Янова:

що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 1·15, $9^{\underline{25}}$,

в неділї і р. к. сьвята: від $^2/_5$ до $^{12}/_9$ $10·\underline{10}$.

Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 $10·\underline{15}$.

З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 22/9 $11^{\underline{45}}$.

З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **$12^{\underline{45}}$**, $3^{\underline{50}}$, **$8^{\underline{25}}$**, 8·40, **$2^{\underline{45}}$**, 3·30*), $6^{\underline{12}}$, **7**, 7·35, $11^{\underline{15}}$.

*) до Ряшева.

До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, $8^{\underline{00}}$, $11^{\underline{10}}$.

До Черновець: **2^{50}**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), $6^{\underline{00}}$*), $10^{\underline{38}}$.

*) до Станиславова, *) до Коломиї.

До Стрия: 7·30, 1·45, $6^{\underline{55}}$, 11·25.

До Самбора: 6, 9·05, 3·40, $10·\underline{45}$.

До Сокаля: 6·14, 11.05, $7^{\underline{10}}$, $11^{\underline{35}}$*)

*) до Рави руск. (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, $6^{\underline{30}}$.

З „Підзамча":

До Підволочиск: 6.35, 11, **2·31**, $8^{\underline{39}}$, $11^{\underline{32}}$.

До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), $6^{\underline{30}}$, 10·35*).

*) до Винник.

З „Львів-Личаків":

До Підгаєць: $5·\underline{53}$*), 6·32, 1·49*), $6·\underline{50}$, $10·\underline{54}$*).

*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брухович:

що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.

" 1/6 до 30/9 2·30, $8^{\underline{34}}$.

" 1/7 до 31/8 5·50.

в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, $8^{\underline{34}}$.

від 1/6 до 30/9 12·41.

від 1/7 до 31/8 9·—.

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10 10, 3·35

в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35

До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/7 до 12/9 10·35.

До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 2·15.

До Винник що дня $5^{\underline{30}}$.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

КНИЖКИ
на нагороди пильности.

Книжки рускі а також і польскі апробовані Вис. ц. к. Радою шкільною можна заповляти в рускім Товаристві педаґоґічнім улиця Сикстуска ч. 47, в книгарни Науков. Товариства ім. Шевченка у Львові Ринок ч. 10 і в склені Тов—а Взаімної помочи учительскої в Коломиї (Народ. Дім) і у всіх книгарнях в краю.

I. Образкові книжочки для дітий.

Дітвора, опр. 1 К.
Звірята домашні, опр. 80 с.
Приятелі дітий, опр. 1·20 К.
Ах, яке хороше, опр. 2 К.
Для розривки, опр. 1·20 К.
Око в око 1 К.
Крізь трав килими 1 К.
З Царства звірів, опр. 1·50 К.
Літною порою, опр. 150 К.
Діточі вигадки опр. 1·50 К.
Від весни до весни, опр. 2 К.
Веселий сьвіт 60 с.
Дикі звірята в образках і віршах, 60 с
Книжочка Стефуні 60 с.
Мамин дарунок 60 с.
Приятелі чоловіка 60 с.
Татів дарунок 60 с.

II. Ілюстровані байки та оповіданя.

Казки народні, ч. I. і II. бр. по 50 с., опр. 70 с.
Казки народні, ч. I. і II. разом опр. 1·80 К.
Мірон: Пригоди Дон Кіхота, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Казки братів Ґрімів, бр 50 с., опр. 70 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. бр 40 с., опр. 60 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. II. бр. 55 с., опр, 80 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. і II. разом опр. 1·80 К.
Ґете-Франко: Лис Микита, трете нове видане бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Робінзон великий ілюстр., бр. 1·80 К, опр. 2·20 К.
Жите і слава Тараса Шевченка, (образок сценічний, бр. 30 с.
Калитовский: Подорож сьв. Николая, драматична гра, бр. 20 с.
Ілля Кокоруда: Спомини з Атен з ілюст. бр 1·80 К, опр. 2·10 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї. ч. I. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї ч. II. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї, ч. III. бр. 1 К, опр 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї, ч. IV. бр. 2 К, опр. 2·30 К.
Билина про Ілию Муромця і его славні подвиги, бр. 16 с.

III. Книжки для шкільної молодіжи і для народу.

Молитвеник народний, нове розширене видане по 50, 70 с. і 1 К.
Китиця желань, нове розширене видане, бр. 40 с., опр. 60 с.
Т. Шевченко: Кобзар для дітий, (друге попр. видане) бр. 30 с.
Гордієнко: Картагинці і Римляне, бр. 40 с., опр. 60 с.
Мальота: Без родини, нове видане, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Дніпрова-Чайка, Коза-Дереза (діточа оперетка) 1 К.
Др. О. Макарушка: Короткий огляд руско-українського письменства від XI.—XVIII. століття, бр. 40 с., опр. 60 с.
Тарас Шевченко: Кобзар, бр. 2 К, опр. 2·50 К, опр. в пол. 2·70 К.
Др. Ів. Франко: Коли ще звірі говорили, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
В. Лебедова: Малі герої, бр. 50 с., опр. 70 с.
Ів. Спілка: На чужині, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Катренко: Оповіданя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Василь В—р: Подорож до краю ліліпутів, бр. 50 с., опр. 70 сот.
А. Кримский: Переклади, бр. 40 с., опр. 60 с.
Образки з історії України-Руси, бр. 50 сот.
Стефан Петка: На прічках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Марта Борецка, трете видане, бр. 50 с., опр. 70 сот.
Гр. А. Толстой: Казки, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Коиньский: Поеми, бр. 30 с., опр. 50 с.
М. Вовчок: Інститутка, бр. 40 с., опр. 60 с.
Дивні пригоди Комаха Санґвінаі, бр. 48 сот.
Малий сьпіваник, бр. 20 с., опр. 34 с.
Клявдия Лукашевич: Серед цьвітів, ком. в 2. діях, бр. 14 с., опр. 30 с.
Е. Ярошиньска: Друга китичка для малих дівчат, бр. 20 с., опр. 40 с.
Шекспір в повістках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Королевский: Дві могилі, бр. 18 с., опр. 32 с.
Анґлійскі казки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Е. Ярошиньска: Повістки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Віра Лебедова: Мами, бр. 20 с.
Др. I. Франко: Абу Казимові капці, бр. 60 с., опр. 90 с.
Збиточник Гумфрі (з анґлійского), бр. 70 сот., опр. 1 К.
Робінзон великий, бр. 1·50 К, опр. 1·80 К.
А. Глібів: Байки, бр. 10 с.
Істория куска хліба (з француского), бр. 50 с., опр. 70 с.
Збірка оповідань, бр. 40 с., опр. 60 с.
Кіплінґ: В Джунґлях, бр. 1 К опр. 1·30 К.
К. Гриневичева: Леґенди і оповіданя, бр. 30 сот., опр. 50 с.
I. Б. Двоножний звір, бр. 40 с., опр. 60 сот.
За Амічісом, переклав В. Шухевич: Записки школяра, бр. 40 с., опр. 70 с.
Джонатан Свіфт: Подорож Гулівера до краю великанів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Е. Ярошиньска: Заповіт (збірка оповідань), бр. 30 с., опр. 50 сот.
Уличник (з француского, перекл. А. Крушельницкий), бр. 1·10 К, опр. 1·40 К.
В. Чайченко: Олеся, бр. 10 с.
О. Федькович: Вибір поезий, додаток до ч. 24. „Дзвінка".
„Дзвінок", брошуровані річники по 4 К.
„Дзвінок" „ „ в р. 1906 і 1907 по 6 К.
Японьскі казки, бр. 30 с.
Сору Кру, бр. 30 с., опр. 50 с.

З друкарні В. Ловиньского під зарядом I. Недопада. (Телефона ч. 527).